

Vandfald

Mine nylonstrømper er løbet. Trådene, der ikke vil kendes ved hinanden, bevæger sig længere og længere væk. Revnen, der startede på det blege skinneben, ender nu først, hvor lårmusklen begynder. Jeg låser mobilen op. 17.04 31. januar 2017 lyser op. I baggrunden er Klara, som er i fuld gang med at rutsje ned ad en alt for lille, gul rutsjebane. Hendes hvide tænder griner. Jeg kommer i tanke om tiden og skynder mig at gøre mine ben fri fra strømperne.

"Klara?? Har du et par ekstra nylonstrømper?".

Lyden bevæger sig gennem det pastelfarvede værelse og ud gennem den lille entre til køkkenet, hvor Klara er i gang med at tage de kolde drikke med 4,6% alkohol ud fra køleskabet.

"Jeg kigger lige" kommer rungende tilbage i min øregang og videre ind i nervesystemet, som allerede er i gang med at sende næste besked ud til kroppen. Kom i gang. Mine hænder bevæger sig i takt til musikken, samtidig med at håret bliver perfekt til i aften. I aften. Hvor har jeg ventet på i aften. De sorte stiletter sætter prikken over i'et og løfter mig 6 centimeter op i højden, så jeg er akkurat på højde med Klara. Jeg tager den lange mørkegrå frakke udover min glitrende sorte kjole. Kigger mig i spejlet i gangen. Kunne i aften blive meget bedre? Jeg går ud til Klara, som er i gang med at koble sin mobil fra højttaleren i køkkenet.

"Er du klar?", spørger jeg, samtidig med jeg åbner den sukkerholdige drik. Det er meningen, den skal smage af passionsfrugt, men erstatningerne for den rigtige vare lever ikke rigtig op til det.

"Ja for fanden. Det bliver virkelig fedt! Skal vi komme af sted?".

Klara smækker døren og låser. Vi bevæger os ned fra fjerde etage og ud i den mørke aften. Gaden er fyldt med folk, som har det ligesom Klara og jeg. I aften bliver en fest. Vi skal mødes med Cecilie ved bussen. Hun står og venter på os. Hendes krøller blafre i den kolde vintervind, samtidig med hendes smilehuller bliver tydeligere og tydeligere.

"Er vi klar eller hvad??" råber hun, mens hun hujer og hopper rundt om sig selv. Hun er i hvert fald klar. Bussen kommer listende ind i vejkanten og samler os op. Det tager et stykke tid, før vi er helt ude, hvor hverken mobilen eller vi kan navigere, hvor vi er. Cecilie hiver en flaske op fra sin taske. Hun tager selv en slurk af den gennemsigtige væske og sender den videre til Klara.

"Vi skal jo være på", siger hun, inden hun tager en slurk på størrelse med den tår, som min fordrukne onkel tager til julefrokosterne. Hun sender den videre til mig. Hvorfor ikke? I det, jeg hviler flasken på læberne, siger Cecilie:

"Shit, det er nu vi skal af".

Klara løfter flasken længere i vejret, så væsken bevæger sig som et vandfald ned gennem min hals. Jeg fjerner den og hoster, i mens de andre trækker mig med ud af bussen. Cecilie snupper flasken og skruer låget på igen. Den ryger ned i nettet, som hun svinger over skulderen. Det er kun Cecilie, der ved hvor Karl bor, så hun fører an. Underlaget skifter fra asfalt til grus. Mine stiletter begynder ikke at blive særlig samarbejdsvillige. Jeg kigger op og ser lys længere nede ad vejen. Klara tager mig under armen, og vi går af sted. Musikken bliver højere og højere, og da vi træder op på den våde terrasse åbner døren, og ud træder Freja. Hun får tumlet sig over til os og falder i armene på Cecilie. Efter hende følger Karl, som viser os alle fire indenfor. Der er mange. Flere end jeg troede, der ville være. Ikke at det er noget jeg tænker synderligt meget mere over. Alle har enten glitrende tøj, stiletter eller smoking på. Jeg lægger jakken og min taske ved siden af døren og får hurtigt bevæget mig over til sofaen. Karl sætter sig ved siden af mig i den ternede sofa og spørger, om jeg ikke vil være med til et spil. Han finder de blå kort frem og begynder at blande. Kortene, der fletter sig ind mellem hinanden, gør mig svimmel, og jeg rækker ud efter et glas og tager en tår. Væsken smager stadig dårligt, men den her giver mig mere kvalme end den sidste. Hvor er min passionsfrugtdrik? Jeg tror, jeg skal dø. Det kan også være lige meget, det er jo fest. Flere og flere sætter sig i sofaen, og det bliver mere og mere klemt. Jeg kigger rundt efter Klara og Cecilie, men jeg kan ikke se dem nogle steder. Jeg prøver at rejse mig op, men Karl skubber mig ned i sofaen igen.

"Hallo, vi skulle lige til at begynde!".

Kortene danner en voldgrav rundt om flasken, der står på midten af bordet. Karl starter med at trække et kort.

"Vandfald!" udbryder han, hvorefter alles glas flytter sig fra bordet op mod deres munde. Så jeg gør det samme. Først smager det ikke rigtig af noget. Men jo flere gange jeg synker, jo mere begynder min hals at lukke sig sammen. Jeg bliver kvalt. Jeg får rejst mig op og bevæget mig hen over alle de slappe ben, der ligger i forlængelse af sofaen. Alt går meget hurtigt, og det hele svimler lidt. Uden at jeg er klar over det, står jeg ude på dansegulvet. Musikken er høj. Meget høj. Lidt for høj til mig, men nogle tager mig i hånden. Og vi danser. Og vi drikker. Og vi danser lidt mere og drikker lidt mere. Det er lige som, at lammelsen fra fødderne og benene, har krøbet sig videre til mine arme. De vil i hvert fald ikke helt det, jeg vil. Hvis jeg skal dø nu, vil jeg gerne finde Cecilie og Klara først. Men festen er fed, og så kan det være lige meget, om jeg har

lidt svært ved at holde mit glas. En, jeg ikke har mødt før, spørger, om jeg vil med ud at ryge en smøg. Jeg siger nej tak, men jeg tror ikke, at jeg siger det tydeligt nok, for inden jeg er klar over det, har han taget min hånd, og vi er på vej ud af døren. Han tænder den ildelugtende cigaret. Vinden bærer den beskidte røg mod mine næsebor, som afviger lidt for hurtigt, for mit hoved kan ikke følge med. Jeg vælter ned på den våde terrasse. Min kjole er våd, og min krop kan ikke mere. Det er ligesom om, nogle har kortsluttet mit nervesystem, og at det i stedet for at hjælpe mig med at blive stående på benene og at holde mit glas, holder fest overalt i min krop. Men jeg skal ind til festen igen. Jeg skal bare lige... Jeg kigger ud mod vejen og ser en lygtepæl, der lyser den sorte asfalt op. Jeg ved ikke hvorfor, men lige nu virker vejen meget mere tiltrækkende end musikken, der runger ud gennem muren. Jeg hiver mig op ved hjælp af gelænderet. Stiletterne lader jeg ligge. De har alligevel været imod mig hele aftenen. Stenene i indkørslen gør ondt, men det er bedre end de seks centimeter høje, forfærdelige pinde. Asfalten ser lige pludselig ikke så beskidt og sort ud mere. Jeg lægger mig ned. Eller jeg vælter rettere sagt. Min kjole er ikke meget værd mere. Jeg kigger op på stjernerne. De forestiller ikke noget. Bare stjerner. Stjerner, der glimter i natten og har en fest. En fest jeg også burde have. Det har jeg jo også. Ifølge definitionen af en fest har jeg en fest. Jeg ved nu ikke. Lyset ændrer sig. Det bliver stærkere og stærkere. Det er ikke lyset fra lygtepælen. Det kommer fra længere nede af vejen. Måske er det mine forældre. Vi havde aftalt, at de skulle hente mig og Klara. Hvor er Klara egentlig? Er hun taget hjem uden mig? Det kan også være lige meget. Cecilie er her sikkert stadigv... Mine tanker stopper. Ikke som ved et lys, der kommer ned fra himlen, men som en bil, der kører 50 km i timen og rammer en 55 kilo tung genstand, der ligger på vejen. Nu dør jeg. Sådan rigtigt, tror jeg.